

[Bouet.]

strene paa dette Omraade? Det er, som jeg begyndte med at sige, overordentlig vanskeligt fra det offentliges Side at regulere Arbejdsforholdene, og med al Respekt for den højtærede Socialminister og de øvrige Ministres Dygtighed og Intelligens, synes jeg dog, det vilde være naturligt og rimeligt, om man havde et sagkyndigt Raad, som man kunde henvende sig til, og som kunde vejlede paa dette vanskelige Omraade.

Der er taget Forbehold i Loven med Hensyn til Anvendelsen af Maskiner, og jeg skal gerne indrømme, at for mig staaar det saaledes, at en stor Del af de vanskelige Erhvervsforhold, vi lever under, og af den store Arbejdsløshed, som nu i saa lang Tid har hærget vort Land, skyldes den voldsomme Udvikling, som Teknikken er undergaaet som Følge af Krigen, og som har medført, at Varerne nu ved Hjælp af Maskiner kan produceres i et langt større Antal med mindre Arbejdskraft, og derfor er det for mig ikke utiltalende, at man ved saadanne Arbejder, som sættes i Gang nærmest for at afhjælpe Arbejdsløsheden, tager et vist Forbehold overfor Maskiners Anvendelse. Men man kan jo ikke ganske nægte Maskinernes Nødvendighed ved de forskellige Virksomheder og de forskellige Arbejder. Efter min Mening bør der ogsaa foretages en sagkyndig Bedømmelse af, i hvor høj Grad man skal undvære disse Maskiner. Jeg tillader mig atter at spørge, om man indenfor Ministeriet er i Besiddelse af den fornødne Sagkundskab, saaledes at man rimeligt og retfærdigt kan bedømme dette Forhold.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Akkords Anvendelse, saa er det for mig en naturlig Betragtning, at naar man sætter Arbejder i Gang, maa det være med det Formaal at bringe saa mange Arbejdere som muligt i Beskæftigelse, og saa er der noget unaturligt i samtidig at forcere Arbejdet ved Indførelse af Akkord; det er nemlig det, man opnaar ved at anvende Akkord. Man har saa endvidere i Lovforslaget indsat den Bestemmelse, at Arbejdstiden yderligere kan nedsættes til 36 Timer ugentlig. Jeg maa med det samme sige, at en saadan Nedsættelse er jeg en absolut Modstander af. En saadan Nedsættelse ændrer ikke det uheldige i det Forhold, jeg her har skitseret; men paa den anden Side kommer man let, naar man udelukkende anvender Timeløn, naar man altsaa afskaffer Akkorden, ud for dette, at Arbejdet vil blive udført i et saa langsomt Tempo, at Arbejdet derved for-

dyres i høj Grad. Det er nu engang menneskeligt, om en Arbejder — enhver, der har haft med Arbejdere at gøre, vil have gjort den Erfaring —, der er udsat for at blive afskediget, naar dette eller hint Arbejde, som han er beskæftiget med, er færdigt, søger at trække Arbejdet saa længe ud som muligt. Bl. a. dette Forhold viser, hvor vanskeligt det er at lovgive paa dette Omraade, thi Resultatet af at undlade at bruge Akkord, hvorved altsaa flere skulde kunne komme i Arbejde, skulde dog ikke være det at fordyre Arbejdet, saaledes at Omkostningerne bliver uforholdsmæssig store. Det, det gælder om, er at faa saa mange som muligt i Arbejde. Og for mig staaar det saaledes, at den mest tiltalende Form er, at der arbejdes i Hold, saaledes at man f. Eks. spadserer en Uge og arbejder to eller tre Uger, eller hvorledes det nu kan ordnes, thi derved opnaar man — og det maa være det afgørende i den nuværende Situation — at faa flest muligt beskæftiget. Ved kun at indskrænke Arbejdstiden opnaar man kun at trække Arbejdet i Langdrag, saaledes at de, der er beskæftigede, kan blive beskæftiget i et længere Tidsrum. Jeg vil med det samme sige, at jeg kan ikke gaa med til, at den daglige Arbejdstid nedsættes — jeg holder paa de 8 Timers Arbejdsdag og mener, at man saa heller ikke maa arbejde en Dag mindre i Ugen —, og jeg kan det bl. a. ikke af den Grund, at jeg ikke paa nogen Maade vil være med til at svække den Stilling, man fra Arbejdsgivernes Side har indtaget overfor dette Spørgsmaal, og navnlig ikke, fordi der baade fra den højtærede Socialminister og fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiets Side er fremkommet saadanne Bemærkninger, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Elgaard omtalte, som, at Vedtagelsen af et Forslag som dette skulde være at „bryde Isen“, og som det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen sagde: Kommer Tid, kommer Raad.

Den forholdsvis Venlighed, jeg har udtalt mig med med Hensyn til dette Lovforslag, maa nemlig ikke opfattes saaledes, at der skulde være nogen Mulighed for, at vort Parti vilde være med til at lovgive paa denne Maade, naar det skulde omfatte hele Erhvervet.

Hvad Betalingen angaar, har jeg allerede udtalt min Tilfredshed med, at Ministeriet har anerkendt, at Arbejde, som sættes i Gang for at skaffe ledige noget at bestille, skal betales med den overenskomstmæssige Løn for den Tid, der arbejdes i. Dette falder ikke i Traad med, hvad det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen udtalte,